

РЕШЕНИЕ

№ 6973

гр. София, 17.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 66 СЪСТАВ, в публично заседание на десети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ГЕОРГИ ИЛ. АЛИПИЕВ

при участието на секретаря ГАЛИНА ХР. ХРИСТОВА
като разглежда докладваното от ГЕОРГИ ИЛ. АЛИПИЕВ Гражданско дело № 20231110123564 по описа за 2023 година

Предявени са установителни искиове с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД.

Ищецът „***“ ЕАД е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК срещу В. А. К. за заплащане на сумите, както следва: сумата от 182,76 лева – главница за цена на доставена от дружеството топлинна енергия за период от 01.05.2019 г. до 30.04.2020 г., ведно със законната лихва за период от 13.02.2023 г. до изплащане на вземането, сумата от 88,72 лева – мораторна лихва за период от 15.09.2020 г. до 27.01.2023 г., ведно с направените по делото разноски. След постъпило възражение по реда на чл. 414 от ГПК са предявени установителни искиове за вземанията, предмет на издадената Заповед за изпълнение.

Ищецът твърди, че е доставил на ответника топлинна енергия по силата на Общи условия, приети на основание Закона за енергетиката. Твърди, че ответникът е ползвал енергията, като за процесния период не е заплатил дължимата цена. Моли съда да установи вземанията така както са предявени в Заповедното производство. Претендира и разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК ответницата В. А. К. е депозирала писмен отговор на исковата молба, с който оспорва исковите. Поддържа, че няма качеството на потребител и клиент на топлинна енергия. Сочи, че в процесния период не е живяла в процесното жилище. Прави възражение за изтекла погасителна давност на вземанията. Моли съда да отхвърли изцяло предявените искиове. Претендира и разноски.

Третото лице помагач на страната на ищеца „***“ ЕООД не оспорва предявените искиове. Сочи, че дяловото разпределение за абонатен № *** е

извършвано в съответствие с всички действащи през процесния период нормативни актове.

Съдът, като обсъди доказателствата, достигна до следните фактически и правни изводи:

По исковете по чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415 ГПК, вр. чл. 79, ал.1, пр.1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ:

За основателността на исковете ищецът следва пълно и главно да докаже, че през процесния период между страните е съществувало валидно правоотношение за доставката на топлинна енергия, обема на реално доставената на ответника топлинна енергия за процесния период, както и че нейната стойност възлиза на спорната сума.

В тежест на ответника и при доказване на горните факти е да докаже положителния факт на погасяване на дълга.

Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ (приложима редакция след 17.07.2012г.) потребител, респ. битов клиент на топлинна енергия през процесния период е физическо лице – ползвател или собственик на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си, т.е. лице, което ползва на вещно или облигационно право на ползване.

Страните не спорят, че за процесния период между тях е съществувало облигационно отношение по договор за продажба на топлинна енергия, по силата на което ищецът е престира – доставил е топлинна енергия в процесния обем, като в тежест на ответника е възникнало задължение за заплащане на цената в посочения размер.

Ответникът е упражнил своевременно правата си по чл. 120 ЗЗД като е заявил възражение за изтекла погасителна давност по отношение на претендираните от ищеца с исковата молба вземания, което е частично основателно. Съгласно разясненията, дадени с ТР №3/2011г. по тълк. дело №3/2011г. на ОСГТК на ВКС, понятието „периодични плащания” по смисъла на чл.111, б.,в” ЗЗД се характеризира с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи един правопораждащ факт, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви. В този смисъл и по аргумент от чл.155 и чл.156 ЗЕ вземанията на топлофикационното дружество съдържат всички гореизброени признаци, поради което са периодични плащания по смисъла на чл.111, б.,в” ЗЗД. Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, а ако е уговорено, че вземането става изискуемо след покана, давността започва да тече от деня, в който задължението е възникнало. Сроктът в настоящия случай е бил прекъснат с подаването на заявлението по чл. 410 ГПК – 13.02.2023г.

По отношение на процесните вземания приложение намират ОУ от 2016г., като съгласно чл.33, ал.1 от тях клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Доколкото заявлението по чл. 410 ГПК е депозирано на 13.02.2023г., то следва да се приеме, че вземането на ищеца за периода 12.02.2020г. до 30.04.2020г. е погасено по давност, поради което съдът приема, че ищецът се легитимира като кредитор на главно вземане само за останалата част от исковия период. При кредитиране заключението на СТЕ се установява, че за непогасения по давност период размерът на реално потребеното количество топлинна енергия при съобразяване с изравнителните сметки е за сумата от 74.70 лв.

От представените по делото като писмени доказателства 18 броя фискални бонове и приетата по делото ССЧЕ се установява, че извършените плащания от ответницата – В. А. К. за периода от 13.02.2020 г. – 30.04.2020 г. са общо в размер на 684,11 лева, като надплатените суми за процесния период, са в размер на 601,16 лева.

С оглед на гореизложеното съдът приема, че вземанията на ищеца са изцяло погасени **преди завеждането на процеса**, с оглед на което предявените искове следва да бъдат отхвърлени, като неоснователни.

По разноските:

При определянето на разноските следва да се вземе предвид, че отговорността за разноски се основава на идеята за санкциониране на неоснователното възбуждане на съдебния процес, поради което и отговорност за разноски следва да възникне всякога, когато страната неоснователно е отричала/претендирала съдебно предявеното право. В случая безспорно се установи, че процесните вземания са заплатени за периода от 13.02.2020 г. – 30.04.2020 г., а заявлението за издаване на заповед за изпълнение е депозирано на дата 13.02.2023 г. Доколкото ответникът е погасил задълженията преди подаване на исковата молба, то съдът счита, че ответникът не е дал повод за завеждане на делото и следва да се приложи разпоредбата на чл. 78, ал. 3 от ГПК и ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника извършените разноски.

По отношение на направеното възражение за прекомерност от ищцовата страна, съдът намира същото за основателно, поради следните съображения.

Възнаграждението за процесуално представителство, защита и съдействие по дела с определен интерес се изчислява на база на интереса по конкретното дело и когато с една искова молба са предявени от един ищец срещу определен ответник в обективно кумулативно съединение оценяеми искове, интересът, върху който следва да се определи минималният размер на адвокатското възнаграждение, е сборът от цената на всички искове. В този смисъл – Определение № 29 от 20.01.2020 г. на ВКС по ч. т. д. № 2982/2019 г., II т. о.

В случая след отчитане на конкретната фактическа и правна сложност на

делото, настоящият състав намира, че заплатеното адвокатското възнаграждение в размер на 800 лв. от ищцовата страна е прекомерно и следва да бъде намелено и съобразено с разпоредбата на чл.7, ал.2, т.1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В него се предвижда, че за защита по предявения иск, адвокатското възнаграждение възлиза в размер на 400 лева. До този размер следва да се намали и възнаграждението на ответната страна в исковото производство.

Така съдебно-деловодните разходи, които се полагат на ответника, съобразно представен списък, възлизат в общ размер на 600 лева и са сбор от заплатен адвокатски хонорар по ч.гр.д. № 7661/2023 г.-200лв. и заплатен адвокатски хонорар по гр.д. № 23564/2023 г. - 400 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „***” ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: *** срещу В. А. К., ЕГН ***** и с адрес: *** искове с правно основание чл. 149 ЗЕ вр. чл. 79, ал.1, пр. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че В. А. К., ЕГН *****, дължи на „***” ЕАД следните суми: 182,76 лв., представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2020 г. за топлоснабден имот, находящ се в ***, ведно със законната лихва от 13.02.2023 г. до изплащане на вземането; 88,72 лв. - мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 27.01.2023 г.; ведно със разноски за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 08.03.2023 г. по ч.гр.д. № 7661/2023 г. по описа на СРС, ГО, 66 състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК „***” ЕАД, ЕИК ***, да заплати на В. А. К., ЕГН *****, сумата от **400 лв.**, представляваща разноски в **исковото производство** и сумата в размер на **200 лв.**, представляваща разноски в **заповедното производство** по ч.гр.д. № 7661/2023г. по описа на СРС, 66-ти състав.

Решението е постановено при участието на „***“ ЕООД като помагач на страната на ищеца.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____